

Uhusiano-tiedote 1/2008

**Kerro minulle ja minä unohdan
näytä minulle niin minä saatan muistaa
ota minut mukaan niin minä ymmärrän
(Kiinalainen sananlasku)**

Sisällys

Pääkirjoitus 2

Tushikamen uusi elämä 3

Ongelmanratkaisua 3

Pariisin julistus 4

Kolmen verkoston tarinat 6

Uhusianon hallitus esittäytyy 11

Uhusiano r.y. 16

Mitä meidän pitäisi oppia

Seuraavassa Uhusiano-seminaarissa käsitellään sitä, mitä eri tahot ovat kehitysyhteistyöstä oppineet. Mitä meidän sitten pitäisi oppia? Mieleeni tulevat ainakin seuraavat asiat.

Meidän pitää pystyä oppimaan virheistämme, ei niin että virheitä tarvitsisi hävetä jos ne on tehty kokemattomuudesta tai tietämättömyydestä, vaan tekemällä seuraavalla kerralla paremmin. Mutta silloin on syytä hävetä, jos tietoisesti tai laiskuuttamme toistamme aiempia virheitä.

Kaikkien tahojen pitäisi oppia olemaan kriittisiä niin omaa kuin kumppanienkin toimintaa kohtaan. Kriittikön tyytyväisyys omaan toimintaan ja arkuus esittää kritiikkiä toisen toiminnasta estävät kehityksen ja oppimisen. Kriittikin pitää olla rakentavaa, ei vain epäkohtia osoittavaa. Jos haluaa moittia toimintaa, pitäisi kertoa mikä on huonoa ja miksi. Erityisesti täytyy esittää parannusehdotuksia.

Pitää oppia myös ottamaan kaikki kumppanit tasaveroisina huomioon. Kaikilla on kokemusta ja tietämystä, jota muut voivat käyttää hyödyksi, mutta omista lähtökohdistaan, ei saneltuna. Samalla pitää kuitenkin tyytyä siihen, että joskus asioita pitää oppia kantaan kautta.

Elämä on jatkuvaa muutosta, mutta meidän on opittava antamaan muutokselle aikaa.

Vilppu Palmberg, Uhusianon puheenjohtaja

UHUSIANO-tiedote 1/2008

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa.

Toimittajat: Pia Mäkelä ja Elina Puhto

Taittaja: Mikko Lehtinen

Grafiikka: Katti Ka-Batembo

Valokuvat: Anne Tarvainen

Paino: Tehokopiointi, Tampere

Tushikamanen uusi elämä

Pitkähkön ja värikkäidenkin vaiheiden jälkeen lähes kaikkien tuntema Tushikamane on taas avannut ovensa. Avajaisia vietettiin viime vuoden heinäkuussa ja nyt talo on taas vierasmajana pitkäaikaisille vieraille. Uusia asiakkaita talossa onkin riittänyt monista eri maista.

Lopullisen niitin, tai pitäisikö sanoa naulan oveensa, Tushikamane-keskuksen vierastalo sai huhtikuussa 2006. Satuina asustelemaan tuolloin siellä ja yhtenä aamuna minulle ja japanilaiselle Noriko-nimiselle naiselle ilmoitettiin, että se on nyt sitten loppu. Ei auttanut muu kun pakata tavarat ja lähteä pois. Norikolle tilanne oli huomattavasti vaikeampi kuin minulle, sillä hän oli maksanut vuoden asumisen etukäteen. Saiko hän rahansa takaisin? Sitä ei tämä tarina kerro.

Kaikki työntekijät saivat myös lopputilin tuona päivänä. Aika monta suomalaista vierasta talo oli ennättänyt majoittaa, ennen kuin katolinen kirkko päätti sulkea paikan. Kuulin, että sulkemisen jälkeen talossa asui muutamia kirkon sisaria väliaikaisesti.

Liechtensteinilainen kansalaisjärjestö W3W (Water for the Third World), jonka toimisto on sijainnut jo monta vuotta Tushikamanen alueella, sai solmituksi pitkäaikaisen vuokra- ja kehittämissopimuksen Morogoron katollisen hiippakunnan kanssa. W3W:n projektipäällikkö Peter Ritter aloitti heti Tushikamanen päätalon peruskorjauksen ja vähitellen talo sai uuden maalin, katto korjattiin ja sisätiloja ehostettiin sekä sähkötöitä tehtiin. Iso projekti oli myös siivota paikka sekä sisältä että ulkoa. Peter sanoikin kerran, että suurin työ oli siivota talo ja "kaivaa" se esille. Sen verran hurjaan kuntoon talo oli päästetty vuosien varrella.

Yhteensä noin viiden kuukauden asumiskokemuksien jälkeen voin sanoa, että New Tushikamane Guest House on ehdottomasti parempi kuin se edellinen. Suomea siellä ei enää kuule, mutta moni muu asia on nyt paremmin hoidettu. Asumaan voi tulla jos varaa huoneen kuukaudeksi tai pidemmäksi ajaksi eli uusi paikka on vain pidempiaikaiseen majoitukseen. Huoneiden hinnat ovat 9 000–14 000 Tsh./vuorokausi. Talosta saa hyvän aamiaisen sekä muitakin ruokia jos haluaa ja huoneet pidetään hyvässä kunnossa. Talon leppoisasta tunnelmasta vastaa Mr Rock, joka on paitsi hyvä kokki myös oivallinen kaveri. Lisäksi talossa on myös internet-yhteys ja toimistosta voi ostaa ladattavia kortteja. Lisää tietoa talosta saa Peter Ritteriltä, peter.ritter@w-3-w.ch.

Myös nuorisotaloa on kunnostettu. Se on maalattu ja sinne on vaihdettu ovet ja lukot sekä tehty sähkötöitä. Ideana on, että talon huoneisiin muuttaa paikallisia järjestöjä, jolloin alueesta saataisiin elävä järjestökeskittymä. Ainakin WEETU ja Setlementtinuorten liitto r.y. ovat jo solmineet vuokrasopimuksen toimistotiloista.

Kaiken kaikkiaan voi sanoa, että Tushikamane elää taas uutta nousua uusien ideoin ja uusien voimin. Kannattaa ehdottomasti käydä katsomassa kun siellä päin liikkuu.

Harri Sarjanoja, Setlementtinuorten liitto

Ongelmanratkaisua

Oletteko kuulleet Suomen ja Japanin välisestä soutu- kilpailusta? Ettekö? No se on tällainen juttu.

Kummankin maan soutujoukkueeseen kuului seitsemän ihmistä. Japanilla oli kuusi soutajaa ja yksi perämies, Suomen joukkueessa oli kuusi perämiestä ja yksi soutaja.

Kilpailu alkoi, soutajat soutivat parhaansa mukaan, tarmokkaasti ja yritteliäästi, mutta niin siinä kumminkin kävi, että Japani voitti.

Päätettiin soutaa uudestaan. Suomalaiset valmistautuivat uuteen kilpailuun miettimällä millaisia parannuksia täytyy keksiä uuteen yritykseen.

Strategiasuunnittelussa todettiin, että suomalaisveeneen johtamisjärjestelmää täytyy välttämättä muuttaa. Tehtiin tarvittavat muutokset ja kilpailun alkaessa joukkueet esiteltiin. Japanilla oli tälläkin kertaa kuusi soutajaa ja yksi perämies, suomalaisilla oli nyt kaksi perämiestä, yksi tuotantopäällikkö, yksi talousjohtaja, kaksi konsulttia ja yksi soutaja. Uuden strategian piti olla tehokas, voitto oli nyt varma.

Mutta japanilaiset voittivat taas.

Jotain oli mennyt suomalaisten strategiassa väkään. Suomalaiset huomasivat, että tietenkin, kun johtamisjärjestelmää oli uudistettu, niin johtajat, perämiehet ja konsultit tarvitsevat bonuspalkkion. Uusintakilpailuun valmistuttiin.

Kolmas kilpailu alkoi, samanlaiset miehistöt kuin aikaisemminkin, paitsi osa suomalaisjoukkuetta oli saanut bonuksen sopimuksen mukaan. Ja taas hävitettiin ja taas oli miettimisen paikka.

Suomalaiset päättivät että seuraavaan kilpailuun rakennetaan uusi vene.

Tämän tarinan kertoi Leo Olasvirta. Toivottavasti tarina ei ole liian tuttu meille.

Pariisin julistus

Pariisin julistus on asiakirja kehitysavun tehokkuudesta, omistajuudesta, harmonisaatiosta ja vastuullisuudesta. Se laadittiin alkuvuodesta 2005 yhteistyössä useiden valtioiden ja OECD:n kehitysapukomitean kanssa. Pariisin julistuksen tärkein tavoite on kehitysavun tuloksellisuus. Allekirjoittajina on suuri joukko valtioiden päämiehiä ja myös Suomi on sitoutunut julistukseen. Kansainvälisissä kokouksissa on keskusteltu ja keskustellaan edelleen siitä, miten julistuksen ajatuksia sovelletaan kehitysyhteistyöhön.

Julistuksen keskeiset tavoitteet ja termit

Omistajuus (*ownership*) tarkoittaa sitä, että kehitysmaiden hallituksilla on oma kehitysstrategiansa eli köyhyyden vähentämisstrategia. Lähtöoletuksena on, että kehitysmaan hallitus on demokraattisesti johdettu ja köyhyyden vähentämisstrategia on kansanvaltaisesti rakennettu. Tällaisia maita avunantaja tukee kaikin mahdollisin keinoin.

Yhdenmukaisen linjauksen (*alignment*) mukaan avunantajien väleiden ja hankkeiden tulee olla yhdenmukaisia vastaanottajamaan hallituksen kehitysstrategian kanssa. Avunantajien toimet eivät saa olla ristiriidassa kehitysmaan oman köyhyyden vähentämisstrategian kanssa.

Harmonisaatio on Pariisin julistuksen kolmas pääakseli. Julistuksen mukaan se tarkoittaa sitä, että avunantajat tekevät asioita yhdessä niin keskenään kuin kehitysmaan hallituksen kanssa (*the use of common arrangement*). Sopimuksen allekirjoittaneilla mailla on yhteiset indikaattorit, evaluaatiot ja investointisuunnitelmat.

Yhdessä tehtävät analyysit (*shared analysis*) ovat yksi sopimuksen indikaattoreista. Esimerkiksi Suomi ja Ruotsi eivät tee omia ihmisoikeustilanteen selvityksiään, vaan kaikki osalliset maat tekevät analyysin yhteisesti.

Tuloksista huolehtiminen (*managing for results*) tarkoittaa, että tulosten pitäisi olla konkreettisia. Esimerkiksi jos jokin kehitysmaa saa budjettitukea 700 miljoonaa euroa, joka on vuoden lopussa käytetty, sen pitää osoittaa, mitkä ovat tukivuonna tehdyt konkreettiset tulokset tai parannukset. Tulokset pitää pystyä todentamaan, eli kyse ei saa olla vain kauniista juhlapuheista.

Keskinäinen vastuu (*mutual accountability*) tarkoittaa sitä, että epäonnistumisissa syyttävää sormea ei saa kääntää yksin kehitysmaan suuntaan vaan vastuu on yhteinen. Sekä avunantajat että vastaanottajat ovat samassa veneessä ja niiden tulee yhdessä jakaa onnistumiset ja riskit. Keskinäinen vastuu on tärkeä kumppanuuden peruselementti, hyvä solidaarinen toimintamalli.

Mitä tämä merkitsee?

Mitä Pariisin julistus matriisiajatteluineen ja indikaattoreineen sitten merkitsee kansalaisjärjestöille? On keskusteltu paljon siitä, pitääkö sitä ylipäänsä soveltaa kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyöhön. Asiasta on erilaisia mielipiteitä. Joidenkin mielestä julistus soveltuu vain osittain kansalaisjärjestökentällä käytettäväksi ja on myös huo-

mattu, että kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyötä ei ole edes mainittu julistuksessa. Erilaisia mielipiteitä on, mutta mitään valmista päätöstä asiasta ei ole tullut.

Julistuksen arviointia, kehittämistä ja toimeenpanoa

On menossa kansainvälisten kokousten sarja, yksi oli alkusyksystä 2007 Tukholmassa, keväällä 2008 oli kokous Ottawassa ja ensi syksynä Accrassa. Kokouksissa arvioidaan Pariisin julistusta, sen kehittämistä ja toimeenpanoa. Myös kansalaisjärjestöelementti on nyt mukana. Sitä varten Nordic Plus -järjestöryhmä teki kansalaisjärjestötutkimuksen, jonka toteuttajaksi tarjouskilpailun perusteella valittiin Stand Team-niminen konsulttiryhmä. Mukana on suuri joukko samanmielisiä maita, mm. pohjoismaat, Englanti, Hollanti ja Kanada, jotka rahoittivat tutkimuksen.

Tarkoitus on siis tutkia millä tavalla kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyössä voidaan ottaa Pariisin julistus huomioon, vai voidaan-ko ollenkaan. Ensimmäinen analyysiluonnos on valmistunut laajoine maatutkimuksineen. Maatutkimukset eivät ole kuitenkaan tuottaneet sellaista tietopohjaa kuin oli ajateltu. Kehityksmaan kansalayhteiskunta on hyvin laaja käsite eikä jokin konsulttiryhmä viiden päivän matkallaan pysty kuin raapaisemaan pintaa.

Rahanjakosuunnitelmia

Pariisin julistuksen ja kansalaisjärjestötutkimuksen liepeillä on syntynyt ajatuksia siitä, keille ja millaisia kanavia pitkin rahaa jaettaisiin. EU-komissio jakaa joka vuosi rahaa eurooppalaisille kansalaisjärjestöille kehitysyhteistyötukena. On syntynyt ajatus, että Euroopan komissio alkaisikin antaa rahaa suoraan etelän kansalaisjärjestöille. Sillä miksi ihmeessä EU-komissio jakaa rahaa rikkaille eurooppalaisille järjestöille, joita järjestön kotimaakin tukee. Suuri virta vie hitaasti siihen suuntaan, että kasvava osa rahoituksesta annettaisiin suoraan kehityksmaahan. EU-komission delegaatio kehityksmaassa jakaisi rahan eteenpäin kehityksmaan kansalaisjärjestöille. Eurooppalaisille kansalaisjärjestöille tällainen systeemi voisi olla melkoinen kolaus.

Näin pitkällä ei vielä olla eikä mitään näin radikaalia ehkä ole tapahtumassa, mutta vähitellen tämä trendi saattaa saada isonkin laivan kääntymään. Suomellakin on tällaisia rahoituskanavia kuten esimerkiksi paikallisen yhteistyön määrärahat, joista edustusto jakaa tukea suoraan kehityksmaiden kansalaisjärjestöille. Pohjoismainen tutkimus on ottanut pohtiakseen ideaa, jossa raha menisi suoraan kehityksmaan kansalaisjärjestölle suurlähetystön kautta eikä kulkisi suomalaisen järjestön kautta.

On keskusteltu muistakin kehitysyhteistyötuen jakamismalleista. Eräässä niistä kehitysyhteistyörahat annettaisiin paikalliselle kattojärjestölle, esimerkiksi Tansaniassa Tangolle, joka sitten jakaisi varat tansanialaisille kansalaisjärjestöille. Rahat voitaisiin myös antaa esimerkiksi Tansanian valtiovarainministeriölle tai ne jaettaisiin suoraan budjettituesta kansalaisjärjestöille.

Pisimmälle viedyssä mallissa luovuttaisiin täysin projektirahoituksesta ja kehitystyötä tekevä kansalaisjärjestö antaisi budjettitukea. Tällöin siltä ei enää myöskään vaadittaisi projekteja eikä hanke-

kohtaisia vuosisuunnitelmia tai -raportteja. Järjestöllä olisi vain yksi vuosisuunnitelma ja -raportti sekä ohjelma, jossa luotaisiin raamit rahoja tarkemmin kohdentamatta.

Tällainen kehityssuunta yleistymässä ja pohdittavana, mutta mitään lopullista ratkaisua ei ole tehty. Suomessa ei olla vähentämässä tai lopettamassa tukea kansalaisjärjestöille, vaan päinvastoin ulkoministeriön tukea ollaan kasvattamassa nykyisestä 70 miljoonasta 100–120 miljoonaan.

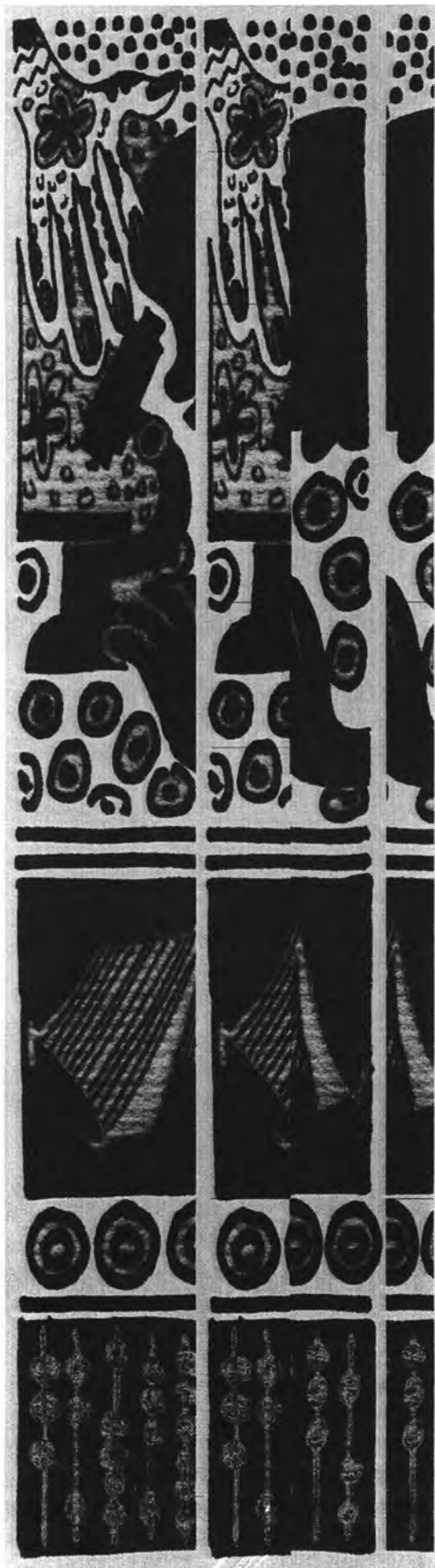
Kuinka muuttaa raha kehitykseksi

Mitä sitten tapahtuu viiden, kymmenen tai viidentoista vuoden kuluessa? Tuleeko käymään niin, että Suomen valtiokin alkaisi antaa enemmän tukea suoraan kehityksmaiden kansalaisjärjestöille? Miten tämä vaikuttaisi suomalaisten kansalaisjärjestöjen saamaan kehitysyhteistyötukeen? Vastauksia ei vielä tiedetä.

Koko juttu on hyvin mielenkiintoinen. Pohjoismaisessa tutkimuksessa vertaillaan eri rahoitusmalleja sekä niiden hyviä ja huonoja puolia mm. vertailutaulukkojen avulla. Tutkimuksessa on havaittu, että mallilla jossa Suomen valtio jakaisi kehitysyhteistyörahaa esimerkiksi Tansaniaan kattojärjestö Tangon kautta, on myös huonot puolensa. Voisi nimittäin syntyä kuva, että tansanialainen ruohonjuuritason järjestö on Tangon aliurakoitsija ilman suoraa puheyhteyttä avunantajamaan suurlähetystöön.

Pariisin julistuksessa on myös pohdittu kehitysavun hallintokustannusten vähentämistä. Jos apu annetaan suoraan kehityksmaan järjestöille tai niiden kattojärjestön kautta, välissä ei ole suomalaista kansalaisjärjestöä kuluttamassa rahaa. Näin hallinnolliset kulut ikään kuin vähenevät. Kaikki on kuitenkin suhteellista, kysymys on lopulta siitä kuinka muuttaa raha kehitykseksi. Se vaatii institutionaalista tukea, asiantuntijaneuvontaa, kapasiteetin kehitystä ja monia muita asioita.

Leo Olasvirta, KEO

Kolmen verkoston tarinat

Monitorointimatkan tuloksia

Kepan Tansanian maatoimiston hankeneuvoja Anne Tarvainen ja Ungon resurssikeskuksen johtaja Venance Mlali tekivät lokakuussa 2007 seurantamatkan Morogoron läänin alueverkostoihin. Ungon ja Uhusianon hankkeen yhtenä tavoitteena on tukea alueverkostoja Morogoron kaupungin ulkopuolisilla alueilla, koska Ungon resurssikeskus (IRC) ei tavoita näiden alueiden järjestöjä. Alueverkostojen avulla ruohonjuuritason järjestöt myös maaseudulla saavat tukea toiminnalleen. Alueverkostoja on kaikkiaan viisi: Kilosa, Kilombero, Mvomero, Ulanga ja Morogoron maalaiskunta (*Morogoro rural*). Seurantamatka päätettiin kohdistaa niihin kolmeen verkostoon, joiden kanssa Ungo on vuonna 2007 tehnyt yhteistyötä, eli Ulanga, Kilosa ja Morogoron maalaiskunta.

Yleistä alueverkostoista

Tällä hetkellä alueverkostoilla on yhteensä 139 jäsenjärjestöä, joten tässä mielessä Uhusianon ja Ungon projekti on onnistunut hyvin.

Seurannan aikana huomattiin, että alueverkostojen rooli ja palvelut tarvitsevat selvennystä. Verkostojen jäsenjärjestöillä on edelleen jonkin verran epäselvyyttä siitä, mikä on alueverkoston tarkoitus, mitkä ovat sen palvelut jäsenille, ja mitä mahdollisuuksia verkostoon kuulumisen tarjoaa jäsenille. Alueverkostot nostivat selvityksessä esille myös kysymyksen jäsenmaksujen keräämisen vaikeudesta. Alueverkostojen roolin vahvistaminen ja koulutusten sekä atk- ja toimistopalveluiden tarjoaminen jäsenille voisi parantaa jäsenten halukkuutta maksaa jäsenmaksunsa. Jäsenmaksua vastaan on pystytävä tarjoamaan jotakin vastikkeeksi, jotta halukkuus jäsenmaksun maksamiseen säilyy.

Erityisesti Matombossa alueverkosto ja jäsenet pitivät tärkeänä, että verkostolla olisi meneillään toimintoja, jotka pitävät yllä kiinnostusta sitä kohtaan. Matombossa verkosto on uusi, ja jäsenjärjestöt odottavat innolla, mitä verkostolla on heille tarjottavana. Jos alueverkosto ei pysty tarjoamaan apua, opastusta ja hyötyä, jäsenten määrä saattaa vähentyä ajan kuluessa.

Mahdollisuuksia on monia

Tansaniassa järjestöille on monia paikallisia rahoitusmahdollisuuksia alueverkostoissakin. Monet tansanialaiset järjestöt esimerkiksi rahoittavat pieniä järjestöjä tekemään julkisten varojen käytön seurantaa. PET, *Public Expenditure Tracking*, on järjestelmä, jonka avulla kuntalaiset ja kunnanvaltuutetut voivat valvoa kunnan julkisia varoja ja niiden käyttöä sekä puuttua mahdollisiin epäkohtiin. Paljon rahoitusmahdollisuuksia on myös hiv/aids-tietoisuuden herättämiseen. On myös olemassa koulutustilaisuuksia järjestäviä järjestöjä ja joillakin niistä on jopa ulkomaista rahoitusta koulutusten järjestämiseen maaseudulla. Ungon ja alueverkostojen yhteinen tehtävä on löytää nämä olemassa olevat mahdollisuudet ja alkaa käyttää niitä.

SACCO ja muita pienlainoja

Osassa alueverkostoista on jo omat talletus- ja luotto-osuuskuntien tilit (SACCO, *Savings and Credit Co-operative*) ja toisissa haluttaisiin ottaa sellaiset käyttöön. SACCO:n hoitaminen vaatii kuitenkin paljon hallinnon resursseja. Saattaisi olla käytännöllisempää, että alueverkosto linkittäisi jäsenensä jo olemassa oleviin mikrolainainstituutioihin, joita on alueilla useita. Aluejärjestö voisi esimerkiksi kutsua jonkin näistä järjestöistä kertomaan aluejärjestöjen jäsenille lainaehdoista.

Alueverkostot tarvitsevat vahvistumista itse taloudenpidossa. Vaikka niistä on juuri hiljattain osallistunut ihmisiä varainhankintakoulutukseen, suunnitelmat rahoituksen hankkimiseksi ovat puutteellisia. Monet jäsenet odottavat Ungon ja Uhusianon projektilta rahoitusta eivätkä hankkeen tavoitteet muutenkaan ole selkeitä kaikille osapuolille. Alueverkostojen kanssa pitäisi tehdä selkeä sopimus tai suunnitelma siitä, mitä hanke tulee niille tarjoamaan.

Tietoa saataville

Ungon järjestämiin koulutustilaisuuksiin osallistuneet alueverkoston virkailijat olivat hyvin tyytyväisiä koulutuksen sisältöön. Koulutuksissa saatavan tiedon jakamista muille alueverkoston jäsenille pitää kuitenkin tehostaa. Seurantamatkan aikana tuli esille joitakin kehitysideoita: yhteenveto koulutuksen sisällöstä yhdessä muiden verkoston järjestöjen kanssa sekä koulutusmateriaalin pitäminen kansiossa alueverkoston toimistossa, jossa jokainen voi lukea sen. Kansalaisjärjestöistä on myös vapaasti saatavilla paljon tietoa, esimerkiksi Pact Tanzanian ja Tango:n materiaalit kansalaisjärjestöjen hallinnosta. Ungon pitäisi kerätä tällainen materiaali alueverkostoille, sillä alueverkostoista on pitkä matka Dar es Salaamin toimistoihin. Samalla Ungo voisi kartoittaa mahdollisuuksia järjestää koulutusta, koska esimerkiksi Tango järjestää vuosittain matkoja eri lääneihin, joihin kuuluu koulutusta sekä julkista keskustelua. Myös tietoa kansallisista linjauksista pitäisi olla saatavilla jokaisessa alueverkoston toimistossa. Tällaisia ohjelmia ovat esimerkiksi MKUKUTA (Tansanian köyhydenvähentämisstrategia) ja MKURABITA (maanomistukseen ja sopimuskäytäntöihin keskittyvä ohjelma). Ilmaisia materiaaleja on yllin kyllin saatavilla Dar es Salaamissa monien järjestöjen ja hallintavirastojen toimistoissa.

Koulutuksen tarve tuli esille jokaisessa alueverkostossa. Toivottujen koulutustapahtumien kenttä vaihteli paljon. Joillekin ehdotetuille koulutuksille alueverkosto ei ehkä ole oikea paikka. Ungon ja Uhusianon kannattaisi painottaa kapasiteetin vahvistamiseen liittyvää koulutusta pitääkseen alueverkostot aktiivisina ja elinvoimaisina.

Vastavierailuja, listoja asiantuntijoista

Huomattiin myös, että alueverkostojen jäsenjärjestöt ovat hyvin samanlaisia. Kilosassa ja Matombossa on monia maanviljelyryhmiä, Kilosassa ja Mahengessä on naisjärjestöjä, jotka tukevat hiv/aidsia sairastavia ihmisiä. Seurantamatkan aikana syntyi ajatus vastavuoroisista vierailuista alueverkostojen välillä. Alueverkostot vahvistuisivat samalla kun ne jakaisivat kokemuksiaan toisilleen. Esimerkiksi

muut alueverkostot voisivat auttaa Ulangan alueverkostoa rekisteröitymään. Muutamilla alueverkostoilla on myös asiantuntemusta, jota voisi käyttää hyväksi tehokkaammin. Esimerkiksi hiv/aids-järjestöt voisivat järjestää koulutusta alueverkoston jäsenille tai jopa yksittäisille kansalais- tai yhteisöjärjestöille. Seurantaryhmä rohkaisi alueverkostoja tekemään listan verkostonsa asiantuntemuksesta. Tällöin olisi helppoa löytää apua jopa omasta alueverkostosta. Joku jolla on taitoa ja kokemusta kananpoikien kasvattamisesta voisi auttaa muita aloittamaan samaa toimintaa.

Jakaa, jakaa

Tiedon ja kokemuksen jakaminen toisille on haaste. Joskus tiedon valta saa aikaan sen, että ihmiset haluavat pitää tiedon vain itsellään koroostaakseen omaa asemaansa. Tämän hankkeen haasteena onkin rohkaista alueverkostoja jakamaan kokemuksiaan ja tietoaan. Ainakin alueverkoston työntekijöitä pitäisi velvoittaa jakamaan tietonsa ja materiaalia käymänsä koulutuksen jälkeen.

Anne Tarvainen, Kepan hankeneuvoja Tansaniassa

Seuraavilla sivuilla esitellään kolme alueverkostoa ja niiden jäsenjärjestöjä. →

← Kilosa.

→ Morogoro.

► Kilosa

Kilosan alueverkosto UNGOKI on perustettu vuonna 2001 ja rekisteröity vuonna 2006. Siihen kuuluu 50 jäsenjärjestöä, jotka toimivat monilla aloilla, kuten kasvatus- ja koulutusalalla, maanviljely- ja karjanhoitoalalla, lasten oikeuksien, hiv/aidsin, ympäristön parantamiseksi jne.

Ungo osallistuu alueverkoston toimiston vuokranmaksuun ja verkostolla on käytössään tietokone ja printeri sekä Hyvinkään kehitysmaayhdistyksen lahjoittama kännykkä. Vuonna 2007 verkosto onnistui kasvattamaan jäsenjärjestöjensä määrää ja jäsenet ovat olleet aiempaa aktiivisempia. Verkosto tukee ja auttaa jäseniään myös rekisteröinnissä nyt kun se itse on rekisteröitynyt. Seurarannan aikana tuli esille, että alueverkosto voisi tukea jäseniään käyttämään jo olemassa olevia mikrolainamahdollisuuksia Kilosassa.

KIWACHE, Kilosan aids-terveysneuvonta ja ympäristö

KIWACHE-ryhmä on perustettu vuonna 1998 ja se on rekisteröitynyt CBO:na (yhteisöpohjainen järjestö) eikä ryhmä ole aikeissa rekisteröityä kansalaisjärjestöksi. Järjestössä on kaikkiaan 20 jäsentä, seitsemän miestä ja kolme naista. Ryhmä kohentaa tietämystä hiv/aidsista, ympäristö- ja terveysasioista, se toimii mm. lastentarhoissa, peruskouluissa ja sekondarikouluissa ja myös muun yleisön parissa. Se myös kouluttaa ja avustaa hiv-tartunnan saaneita ihmisiä ja antaa heille ravitsemustietoa.

Ryhmällä on myös kolme taimitarhaa, joista annetaan puun- taimia hiv-potilaille ja myydään myös muille kiinnostuneille. Taimitarhoissa on enimmäkseen hedelmäpuita. Järjestö on anonut varoja erityisesti hiv/aids-tietoisuuden herättämiseen, mutta tähän mennessä se ei ole saanut rahoitusta. Järjestö odottaa alueverkoston vahvistavan kansalaisjärjestöjen ja yhteisöpohjaisten ryhmien suhteita alueella ja se toivoo myös saavansa koulutusta. Erityisesti sitä odotetaan tietokonetaidoissa projektiehdotuksen kirjoittamiseksi.

► Morogoron maaseutu, Matombo

Matombon alueverkosto MORNGONET on perustettu vuonna 2006 ja se on uusiin alueverkostoista. Se on rekisteröity ja sillä on tällä hetkellä 61 jäsentä. Toiminta on lähtenyt käyntiin innostuneesti, verkoston jäseniä on mm. osallistunut monenlaisiin, eri rahoittajien järjestämiin koulutustilaisuuksiin. MORNGONET:lla on käytössään aurinkopaneelilla ja tietokoneella varustettu toimisto.

Monet verkoston jäsenjärjestöt ovat maanviljelyksen parissa toimivia ryhmiä, jotka toivovat saavansa koulutusta viljelyyn ja taloudenpitoon liittyvissä asioissa. Verkostolla on oma SACCO-tili, jonka käytössä on vielä haasteita. Alueverkoston tämänhetkisiin ongelmiin kuuluvat mm. varojen puute, joka rajoittaa koulutuksen järjestämistä sekä jäsenjärjestöjen vaikeudet maksaa jäsenmaksuja tai rekisteröityä. Jäsenjärjestöjen tavoittaminen on hankalaa huonojen tieyhteyksien vuoksi. Alueverkoston rooli ja mahdollisuudet eivät myöskään ole selviä kaikille jäsenjärjestöille, vaan muutamat niistä odottavat rahoitusta suoraan MORNGONET:ilta.

Tupendane Lukulunge, naisten järjestö

Järjestö perustettiin vuonna 2003 ja siinä on 23 jäsentä. Se on maanviljelysryhmä, jonka jäsenet kasvattavat maissia ja aurinkokukkia, joista puristetaan öljyä. Ryhmän toiminta on lähes pelkästään maanviljelyä, jäsenet auttavat toisiaan peltojen muokkauksessa ja sadonkorjuussa. Joskus kudotaan myös matoja. Ryhmällä on kokouksia suunnilleen kahdesti kuukaudessa. Ryhmän jäsenet haluaisivat saada alueverkostolta koulutusta taloudenpidossa, mutta myös tuotteidensa laadun parantamisessa ja sadon lisäämisessä. Jäsenet haluaisivat myös omistavien ryhmälleen ja hakea kanapoikien kasvattamista varten.

► Ulanga, Mahenge

Ulangan alueverkosto UNGOU on perustettu vuonna 2003, mutta se ei ole vielä rekisteröitynyt. Sen 28 jäsenjärjestöä edustavat monia eri aloja kuten ympäristöasioita, ihmisoikeuksia tai erityisiä ryhmiä, kuten eläkeläisiä, eronneita tai vammaisia.

Ulangan alueverkoston koko hallitus vaihtui muutama kuukausi sitten. Vallanvaihto vanhan ja uuden hallituksen välillä ei ole sujunut täysin ongelmitta, vaan UNGOU on kärsinyt eräänlaisesta perustajajäsenten syndroomasta eli verkoston hallinnan keskittymisestä yksittäisten henkilöiden käsiin. Tämä on estänyt verkostoa toimimasta tehokkaasti ja siitä on seurannut käytännön ongelmia ja myös epäluottamusta verkoston jäsenten välille. Toisaalta tällä hetkellä toiminta on lähdössä lupaavasti käyntiin uuden johdon, aktiivisten jäsenjärjestöjen ja uuden toimiston myötä.

Tulevaisuuden tavoitteena verkostolla on mm. rekisteröityä, verkottua muiden järjestöjen kanssa ja tehostaa varainhankintaa. Verkostossa suunnitellaan myös koulutuksen järjestämistä jäsenille. Jos verkoston toimistoon saataisiin hankittua Internet-yhteydet ja tietokoneita, voisi verkosto tarjota Internet-palveluita, joita Mahengessä ei ole tällä hetkellä. Nykyisin verkostolla on hyvät suhteet piirikunnan virkamiehiin, mutta verkostossa oli hieman huolta siitä, että hyvät suhteet saattavat tuhoutua, jos alueverkosto ja sen jäsenet alkavat arvostella hallituksen toimia. Toisaalta alueverkosto ilmaisi halukkuutensa olla mukana mm PET:issä.

TLB, Tansanian sokeiden liitto

Ryhmä on Tansanian sokeiden liiton haaraosasto ja se on perustettu jo vuonna 1985 Mahengessä. Ryhmä on myös rekisteröitynyt ja sillä on 150 jäsentä läänin toimistossa. Se toimii vapaaehtois pohjalla ja sen tehtävänä on löytää sokeat ihmiset ja tiedottaa heille tarjolla olevasta tuesta. Ryhmä mobilisoi sokeita yhdistymään ja järjestämään kokouksia. Se auttaa sokeita pääsemään sairaalahoitoon ja auttaa myös muita vammaisia löytämään apua. Piirikunnan neuvosto tukee ryhmää, joka on myös saanut toimistotiloja piirikunnan neuvoston talosta. Ryhmä toivoo, että alueverkosto järjestää sen jäsenille koulutusta ihmisoikeuksista ja vammaisuuden pääsuuntauksista.

Haki za binadamu, wanawake na watoto, naisten ja lasten ihmisoikeudet

Ryhmä on Morogorossa toimivan Paralegal-järjestön aluetoimisto. Se perustettiin vuonna 2002 ja siihen kuuluu 16 jäsentä. Ryhmä järjestää koulutusta koululaisille ja naisille se antaa neuvoja heidän oikeuksistaan avioerossa ja maa-oikeuksissa. Ryhmä toivoo, että alueverkoston kautta se pystyisi levittämään sanomaansa laajemmille alueille.

CHAWATE, vammaisten järjestö

Tämäkin järjestö on maanlaajuisen vammaisten järjestön haaraosasto (SHIVYAWATA, vammaisten järjestöjen valtakunnallinen liitto). Chawate perustettiin vuonna 1984 ja siinä on 84 jäsentä. Sillä on pienimuotoisia tuloa tuottavia projekteja mm. eläintenhoidossa. Järjestö myöntää varoja vammaisille koululaisille omien jäsentensä lahjoituksista. Lisäksi se tekee valistustyötä saadakseen ihmiset hyväksymään vammaiset osana yhteiskuntaa. Ryhmä tekee työtä enimmäkseen jäsenten lahjoitusten turvin ja odottaa saavansa alueverkostolta koulutusta.

Wajane, leskien yhdistys

Järjestö perustettiin vuonna 2001 ja rekisteröitiin CBO:na vuonna 2004. Siinä on 75 jäsentä, joilla on pieniä tuloa tuottavia projekteja, kuten puutarhan hoitoa ja kotieläinten kasvatusta. Wajanella on oma epävirallinen SACCO-tili, joka toimii ystävyyden pohjalta. Ryhmä kohentaa myös hiv- ja ravitsemustietoutta. TACAIDS (Tansanian aids-lautakunta) on rahoittanut ryhmän hiv/aids-työtä. Wajane on tukenut myös orpoja koulumaksuissa. Tähän ryhmä on saanut varoja parlamentin jäseniltä. Ryhmällä on suunnitelmissa perustaa oma keskus ryhmän toimintoja varten.

Uhusianon hallitus esittäytyy

Merja Airinto

Olen tavallinen suomalainen, keski-ikäinen nainen, joka on it-alalle sijoituvan opiskelun ja päivätyön ohessa huolehtinut lapsista ja tehnyt kotityöt: käynyt kaupassa, laittanut ruokaa, pesyt pyykkiä, siivonnut kotia ja tehnyt itse jopa pikku remontteja. Tätä on jatkunut aikuistumisen jälkeen tauotta jo yli 30 vuotta, sillä vanhin lapseni on jo 33-vuotias, ja nuorin on tällä hetkellä vasta 15-vuotias. Olen kaiken tämän ohessa matkustellut maailmalla – Tansaniassakin yli kymmenen kertaa. Olen myös asunut 1,5 v Dar es Salaamissa. Joka päivä jaloissani vilahtelee yksi tansanialainenkin, nimittäin kaksivuotias Kidi-koiramme, elävä Tansanian matkamuistomme!

Marja-Liisa Leino

Kuulun suureen ikäluokkaan, sillä olen syntynyt melko pian sodan jälkeen, nyt olen 60-vuotias.

Valmistuin vuonna 1973 vaate-tusalan ammatinopettajaksi ja työskentelin 15 vuotta opettajana Hämeenkyrössä ammattikoulussa. Sitä ennen minulla oli oma yritys, jossa opetin ihmisiä ompelemaan vaatteita ja kutoomaan kangaspuilla erilaisia tuotteita. Jäin pois työelämästä vuonna 2001 sillä sairastuin silloin vakavasti, mutta paranin myöhemmin.

Minulla on kolme omaa lasta Tomi, Saija ja Jussi sekä yksi kasvatti-poika Marko. He ovat kaikki jo aikuisia ja elävät omaa elämäänsä. Lastenlapsia minulla on viisi, kolme tyttöä ja kaksi poikaa.

Suomessa toimin tällä hetkellä kehitysyhteistyöhön liittyvissä tehtävissä Uhusianossa, jossa olen taloudenhoitaja sekä Äetsän seudun kehityskaaseurassa, jossa hoidan sihteerin tehtäviä.

Tansaniassa olen ollut mukana eri järjestöjen projekteissa vuosina 1990-1999. Kävin sinä aikana Tansaniassa 13 kertaa. Matkat kestivät silloin neljästä seitsemään viikkoon. Tärkeimmät toimintakohteet olivat Hombozassa, Morogorossa ja Mbezissä lähellä Dar es Salaamia.

Timo Helenius

Olen 40-vuotias ja asun Vammalan Soinilan kylässä, maaseudulla. Työskentelen Vammalan Hyrkin sairaalassa mielenterveyshoitajana. Edelliseltä ammatiltani olen liikunnanohjaaja. Toimin aikaisemmin liikunnanopettaja Äetsän yläasteella ja lukiossa. Harrastukseni ovat liikunta sen kaikissa muodoissa, retkeily/matkailu ja lukeminen. Etenkin luonnossa liikkumisen koen itselleni ehdottoman tärkeäksi. Kotieläiminä meillä on lampaita, kanoja ja kissa. Vaimoni kanssa teemme yhdessä tukiperhetyötä omien toimiemme ohessa.

Kehityskaaseuran toimintaan olen tullut vaimoni kautta. Vieraat kulttuurit ja niiden ihmiset ovat kiehtoneet minua ja tämä on mielestäni hyvä kanava oppia itse, ehkä myös antaa jotain itsestään. Seuratoiminnassa olen mieluummin hieman taka-alalla, tukijana, linkkinä seurojen välillä ja avustajana.

Niilo Kalsi

Olen syntynyt vuonna 1949, minulla on neljä lasta ja pikapuoliin myös neljä lastenlasta. Olen suorittanut kaupunki- ja yhdyskuntamaantieteen tutkinnon Helsingin yliopistossa vuonna 1976. Työhistoriaa minulla on takanani 34 vuotta, joista seitsemän vuotta Afrikassa. Tätä nykyä käyn kaksivuotista veneenveistokurssia Kuopiossa.

Toimin monissa kunnallisissa ja evankelis-luterilaisen kirkon luottamustehtävissä ja myös useissa yhdistyksissä, mm. Pohjois-Savon kehityskaaseuran puheenjohtajana. Toivala-säätiön hallituksen jäsenenä olen osallistunut Morogorossa Moecon kylämetsitysprojektiin.

Leo Lindstedt

Kasvoin työläisperheessä. Vanhempani eivät koskaan salanneet eivätkä hävenneet juuriaan. Kaverit olivat aina tervetulleita kotiimme ja äiti auttoi meitäkin köyhemmistä perheistä olevia kavereitani.

Isäni pelasi minun ja kavereitteni kanssa ties mitä pelejä. Hänen tärkein opetuksensa oli ehdoton rehellisyys. Vilpin yritykset hän deletoi perustellen ja järjestelmällisesti.

Kiinnostuin aivan erityisesti ns. epäsosiaalisesti käyttäytyvistä nuorista ja niinpä minusta tuli opiskelun jälkeen Lemmilän vastaanottokodin johtaja. Legendaarinen esimieheni sosiaalineuvos Kaarlo Helasvuo opetti minulle, että ”epäsosialisuus on vain pitkään jatkunutta turvattomuutta”. Tämä on mielestäni yleispätevä ajatus edelleenkin.

Vuonna 1981 minut valittiin opettajaksi Kiljavan opistoon yhteiskunnallisten aineiden opettajaksi. Jäin opistolta eläkkeelle helmikuussa 2008.

1980-luvun lopulla pyysin Iisalmen kehitysyhteistyöpajan legendaarista johtajaa Jaakko Autiota Hyvinkäälle ja Kiljavalle kertomaan huikeasta ideastaan, jossa yhdistyy kehitysyhteistyö ja vaikeaan elämäntilanteeseen ajautuneitten nuorten mielekäs työllistyminen.

Samoihin aikoihin Hyvinkäälle perustettiin kehitysmaayhdistys. Se loi mahdollisuuden käytännön työhön ja aikaa myöten mahdollisuuden vierailla Tansaniassa ja Morogorossa. Tutustuin mm. mama Agnes Hellariin. Kysyimme häneltä, miten me voisimme auttaa. Hän vastasi: Te voitte auttaa taloudellisesti ja lähettää asiantuntija-apua, mutta tärkeintä on että kasvatatte omat lapsenne oikeamielisiksi ja rehellisiksi.

Merkittävä kasvattajani on koripallopeti. Elämäntapajoukkueemme Lällärit opettaa, miten ihmisen pitää kantaa kortensa yhteisen hyvän kekkoon. Kun on tehnyt osuutensa, jää hyvä mieli lopputuloksesta riippumatta – niin koripallopelissä, kansalaisjärjestössä kuin elämässä yleensäkin.

Kari Lindstedt

Olen 27-vuotias tamperelainen mies. Valmistuin juuri Tampereen yliopiston informatiikan laitokselta filosofian maisteriksi. Informaatiotutkimuksen lisäksi olen opiskellut mm. filosofiaa ja sosiaalipolitiikkaa.

Olen melko näppärä toimimaan tietokoneiden kanssa, joten tällä hetkellä päivittelen Uhusianon verkkosivuja tarpeen mukaan. Aikaisemmin olen toiminut Hyvinkään kehitysmaayhdistyksessä ja siinä mm. edistänyt reilua kauppaa sekä ollut mukana yhdistyksen projektissa, joka suuntautui Tansanian Morogoroon, Mehayon päiväkeskukseen. Vierailin Morogorossa syksyllä 2005.

Olen mukana kehitysyhteistyössä, sillä haluan edistää oikeudenmukaisempaa ja taloudellisesti tasavertaisempaa maailmaa.

Kirsi Mankila

Olen pikkutyöstä asti tuntenut vetoa kehitysmaissa asuvien auttamista kohtaan. Tämä kutsu vaikutti ammatinvalintaani. Olen sairaanhoitaja-kätilö-terveydenhoitaja. Olen neljän, jo aikuisten lapsen äiti ja viiden

lapsen mummo. Vuodesta 2000 olen työskennellyt Punaisen Ristin lähettämänä avustustyöntekijänä maailman eri kolkissa. Näiden kokemusten puhuttelemana olen valinnut myös harrastukseksi köyhien ja sodan keskellä elävien ihmisten asian eteenpäin viemisen.

Olen noin viiden vuoden ajan toiminut aktiivisesti Hyvinkään kehitysmaayhdistyksessä, tällä hetkellä puheenjohtajana. Uhusianon hallituksessa olen toista kautta, nyt varajäsenenä.

Uskon, että pienilläkin yhdistyksillä on tärkeä paikka kehitysyhteistyön kentässä. Kotimaassa omalla paikkakunnallamme voimme pitää ihmisiä hereillä kehityskysymyksissä sekä yhteisen maapalomme tulevaisuuden suhteen.

Vilppu Palmberg

Olen Uhusianon puheenjohtaja. Kuvassa on myös tyttäreni Embla. Olen 36-vuotias ja olen töissä Vantaan työvoimatoimistossa, hoidan maahanmuuttajien asioita.

Ensimmäisen kerran olin Morogorossa vuonna 1998 vapaaehtoisena työntekijänä Moecossa. Olen edelleenkin Moecon kunniajäsen. Nautin toden teolla ystävällisyydestä ja rennosta ilmapiiristä Morogorossa, ja jos minulla olisi ollut enemmän rahaa, olisin viipynyt pidempään.

Kun olin palannut Tansaniasta, Uhusiano ilmoitti Morogoro-seminaarista. Menin sinne katsomaan mikä se seminaari oikein oli. Tuntui hyvältä tavata muita kehitysyhteistyön vapaaehtoisia ja kuulla Tansanian kokemuksia. Ja sitten päätin liittyä Uhusiaanoon.

Olin Morogorossa toisen kerran vasta vuonna 2003. Tällä matkalla tajusin ensimmäisen kerran, mitä UNGO itse asiassa on, kun suunnittelimme yhdessä meneillään olevan projektin ensimmäistä vaihetta. Tunsin vahvasti, että me todellakin olemme suunnittelemassa jotakin suurta.

Seuraavan kerran olin Morogorossa vuonna 2005, kun osallistuin kansalaisjärjestöfoorumiin. Kokemus oli sillä tavalla tärkeä, että ymmärsin, että meitä uhusianolaisia tarvitaan yhä enemmän ja enemmän ystävinä, ei lahjoittajina.

Toivon, että voin lähitulevaisuudessa tavata teidät Morogorossa!

Heli ja Georg Pimenoff

Olen Uhusianon jäsen vuodesta 1990 alkaen, yksi perustajajäsenistä. Olen ollut Uhusianon puheenjohtaja monia vuosia, tällä hetkellä olen varapuheenjohtaja. Olen eläkkeellä oleva lääkäri, lapsia on kaksi: Ville on syntynyt vuonna 1976 ja Vilma vuonna 1980.

Olen ollut mukana monissa projekteissa Tansaniassa Morogoron läänissä: Hombozan terveysasemaprojektissa vuosina 1991–1998, Terve koulu -projektissa Hombozassa ja Lubungossa, Ungon ja Uhusianon yhteisessä kansalaisjärjestöjen kapasiteetin vahvistamisprojektissa ja nyt uudessa Weetun ja Äetsän kehitysmaaseuran projektin vastuuhenkilönä. Projektissa mobilisoidaan varoja tyttöjen kouluttamiseksi kahdessa Mvomeron piirikunnan kylässä.

Olen naimisissa Georg Pimenoffin kanssa. Hän on toimenpideradiologi ja on töissä edelleen. Hän on Äetsän seudun kehitysmaaseuran jäsen ja myös Uhusianon hallituksen varajäsen. Hän on erityisen kiinnostunut vapaakauppa-asioista. Ville ja Vilma ovat meidän yhteisiä lapsiamme.

Mistä syntyy motivaatio tehdä vapaaehtoistyötä tansanialaisten kanssa? Ehkäpä halusta oppia tansanialaisen kulttuurin hyviä arvoja ja käytännön elämää, joita me suomalaiset olemme jo kadottaneet. Haluan myös tavata rakkaita tansanialaisia ystäviäni ja olla yhteydessä heidän kanssaan.

Marja-Leena Tihveräinen

Olen katsellut tätä maailmaa jo 57 vuotta. Aikaisemmin olin töissä styroksitehtaassamme, aina 40-vuotiaaksi jolloin toinen poikani syntyi. Hän on nyt 22-vuotias, vanhempi poikani täytti 30 vuotta maaliskuussa ja on töissä perheyri-tyksessämme. Usein me naureskelemme, että myymme ilmaa. Puristetussa styroksissa on ilmaa 98 %.

Koulutukseltani olen yhteiskuntatieteiden maisteri ja sairaanhoitaja. Hoitajana en ole työskennellyt, mutta elämässä on aina hyödyllistä opiskella erilaisia asioita.

Vammala on kotikaupunkini, se on pieni, unelias asuinpaikka, asukkaita on noin 18 000. Tampere on lähin suuri kaupunki, siellä voin käydä esimerkiksi teatterissa. Pidän hölkkäämisestä, golfin pelaamisesta ja kaikenlaisten asioiden unelmoimisesta, erityisesti Lapissa.

Olen ollut monta kertaa Afrikassa ja aina kun olen tullut takaisin, tunnen että haluan lähteä sinne uudelleen. Uhusiano on minulle hyvin tärkeä linkki, jonka kautta voin tehdä monenlaisia asioita teidän kanssanne.

Elina Puhto

Vuonna 1992 osallistuin ensimmäistä kertaa Viittakiven tuen järjestämälle työleirille Tansaniassa. Se oli Ruahan kylässä Kilomberon piirikunnassa. Viittakiven tuen projektina oli terveyskeskuksen rakentaminen viiteen kylään, jotka useimmat olivat syrjässä ja hankalien kulkuyhteyksien takana. Olin leirillä kahdessa muussakin kylässä, Mifulussa ja Msolokelossa. Muut Viittakiven tuen leirikylät olivat Mongwe ja Kambala. Tuen projekti päättyi 2002 kun MWAP (*Morogoro Women focused Afforestation Program*) evaluoi projektin.

Uhusianon hallitukseen tulin 90-luvun puolessa välissä Viittakiven tuen edustajana ja sitten kun Tuen projekti saatiin päätökseen, jatkoin henkilöjäsenenä Uhusianon hallituksessa. Nyt olen sihteerinä ja yksi Uhusiano-tiedotteen toimittajista.

Ruaha oli minulle ensimmäinen kokemukseni Tansaniassa. Silloin 1992 kaikki oli hämmäntävän outoa ja kummallista. En ymmärtänyt, miksi asiat olivat näin tai noin, miksi tehtiin tuolla tai tällä tavalla. Mutta ruahalaiset neuvoivat ja selittivät, tekemällä, elekielellä, yhdellä tai kahdella englannin sanalla ja hyvien tulkkiemme avulla. Prudensiana-tyttönen opetti ensimmäiset swahilin sanat minulle. Monien asioiden oppiminen alkoi.

Näin tapahtui jokaisessa kylässä. Kyläkokemukset ovat vaikuttaneet minuun syvästi.

Ammatiltani olen ollut koulukirjastonhoitaja yli kolmekymmentä vuotta, eläkkeellä olen ollut kolmisen vuotta. Lapsia on kaksi ja lapsenlapsia neljä.

Harri Sarjanoja

Työskentelen Setlementti-nuorten liitossa projektipäällikkönä. Vastuulleni kuuluu settlementtiliikkeen kehitysyhteistyö, jota tällä hetkellä tehdään Tansaniassa Morogoron läänin alueella. Meillä on Morogorossa toimisto, jossa työskentelen noin puolet vuodesta. Vedän myös kaksi kuukauden mittaista vapaaehtoisten työleiriä vuodessa kohdekylissämme, joihin rakennetaan kouluja ja opettajien asuntoja. Varsinainen koti minulla on Espoossa.

Uhusianon hallituksessa olen vasta-alkaja. Tuleva kausi on ensimmäinen aktiivinen kausi järjestössä. Mielenkiinnolla odotan mitä hallitustyöskentely tuo tullessaan.

Ensimmäisen kerran matkustin Tansaniaan vuonna 1998. Olin tuolloin opiskelija. Vuodesta 2000 olen vierailut siellä Setlementti-nuorten liiton työleirien vetäjänä ja vuodesta 2005 olen sitten viettänyt siellä aikaani työn merkeissä aina vain enemmän. Kun järjestöme kehitysyhteistyöhankkeet ovat maassa kasvaneet. Nyt pohdiskelelen sitä, pitäisikö Morogoroon muuttaa enemmän tai vähemmän pysyvästi.

Pia Mäkelä

Vierailin Morogorossa ensimmäistä kertaa vuonna 1998, kun Helsingin yliopiston biologian opiskelijat tekivät opintoretken Tansaniaan. Olin pitkään haaveillut Afrikkaan matkustamisesta, enkä suinkaan pettynyt vaan kiinnostuin näkemään ja oppimaan lisää. Muutamaa vuotta myöhemmin matkarahat hanttihommissa kerättyäni sain tilaisuuden viettää Tansaniassa ja Morogorossa

pidemmän aikaa Kepan vapaaehtoisena. Olin ympäristöjärjestö MOECO:ssa ja tutustuin Kepan Tansanian toimistoon, joihinkin paikallisiin järjestöihin ja myös Uhusianoon Suomessa.

Tätä nykyä olen kolmikymppinen, asun Espoossa ja työskentelen Tiedekeskus Heurekassa oppaana. Työnkuvani on jotakin opettajan, museo-oppaan, järjestysmiehen ja laborantin välimaastosta.

Työajan ulkopuolella minut pitää puuhakkaana reilun vuoden ikäinen poikani Roope. Viimeaikojen suuria ahaa-elämyksiä ovat olleet esimerkiksi lintujen laulu ja se, että maailma näyttää erilaiselta jalkojen välistä pää alaspäin kurkisteltuna. Lapsen kaitsennan ja Uhusianon lisäksi kiinnostuksen kohteisiini kuuluvat afrotanssi ja näin kevään tullen myös multa ja kasvit.

Harri Kivelä

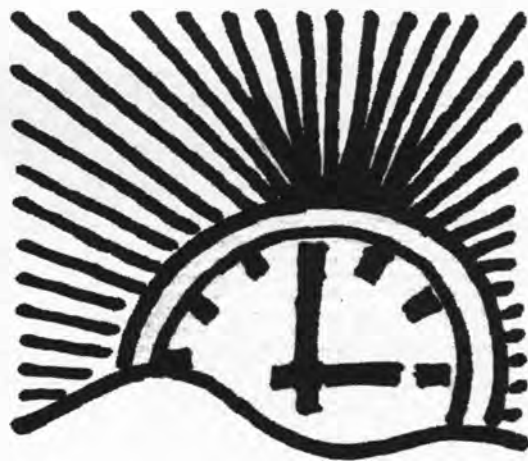
Olen Vaasan kehitysmaaseurasta läntisestä Suomesta. Suomessa olen lääkäri, mutta kun tulen Morogoroon (20 kertaa viimeisen 20 vuoden aikana), yritän unohtaa sen. Voin löytää ihmisiä, jotka ovat todella kiinnostuneet ihmisten elämästä Morogorossa. Yhdessä meillä ja teillä on kovin paljon haasteita.

Suurin osa Morogoron kokemuksistani on terveydenhoidon alalta, mutta on mukava aloittaa yhteistyö kansalaisjärjestö FIE:n kanssa keräämällä entisaikojen historiaa ja perinnettä. Näin nuoriso voi nyt ja tulevaisuudessa nähdä, kuulla ja ymmärtää kansakunnan menneisyyttä.

Mielestäni Uhusiano ja Ungo ovat hyvin tärkeitä: näiden järjestöjen kautta kansalaisjärjestöt Suomessa ja Morogorossa voivat auttaa toisiaan.

Vaimoni on hammaslääkäri, molemmat tyttäreni lääkäreitä, ja he kaikki ovat olleet Morogorossa.

Nähdään Morogorossa, taas!

Seitsemän vuoden jälkeen

Siinä niitä oli: tulvaojia, leveitä, pohjaa päin kapeenevia, huolella kivettyjä. Ja pääkadut kunnolla asfaltoitu ja ajoradan levyiset hidastusmöykkyt.

Olin Morogorossa seitsemän vuoden jälkeen. Kaverini kysyi, mikä oli suurin muutos vuoden 2000 jälkeen. Ilman muuta moni sellainen asia, jonka huomaa ympäristöstä ja kadulla kulkijoista. Nuo tulvaojat, kaupungintalossa näkemäni kartta tekeillä olevasta malariakanavasta, ehjiä autoja kadut täynnä, enää ei näkynyt narulla korjattuja, puistoistutukset ja kunnostettu vapauden soihdun patsas, kännykät kadulla kulkijoiden korvilla, taksinkuljettajat jotka ilmoittavat kännykällä tilaajalle, että kyyti tulee kymmenen minuutin päästä, suuret aidat ja hivin valistustaulut, kondomimainokset, koulu- ja koululjetukset, taivaskanavien televisio-ohjelmat.

Tämä kaikki on edistystä ilman sarvia ja hampaita sanottuna, ihmisten elämää helpottavaa, ja sen takana täytyy olla ainakin jossain määrin vaurastuminen. Arkipäivän elämä on joissakin asioissa helpottunut.

Lyhyenpuoleisella matkalla ei pääse perille siitä, kuinka laajaa vaurastuminen on, millaista on elämä Morogoron laitapuolella. Minun ja kaverini perässä kulki kerran pitkät matkat alle kymmenvuotias poika. – Minulla ei ole äitiä, hän sanoi ainoiksi sanoikseen. Tällaisia on vaikka kuinka paljon, sen voi arvata ja tietääkin.

Tällä matkalla kuulin ihmisten käyttävän sanaa kipi lefti. Se tarkoittaa liikenneympyrää, keep left. Olin luullut että ilmaisu on vain oppikirjassa esiintyvä. Synonymi on raund about.

Pitää päästä uudelleen Morogoroon.

Elina Puhto

Uhusianon hallitus 2008

Puheenjohtaja Vilppu Palmberg
Koulukatu 17 B 19, 20100 Turku
vilppu.palmberg@mol.fi
050-3565 204

Varapuheenjohtaja Heli Pimenoff, Kärppälä
heli.pimenoff@kopteri.net
050-3132 028

Sihteeri Elina Puhto, Helsinki
elina.puhto@netsonic.fi
040-7461 635

Taloudenhoitaja Marja-Liisa Leino, Mouhijärvi
bibi@kopteri.net
044-3540 635

Muut varsinaiset jäsenet

Timo Helenius, Vammala
Niilo Kalsi, Kuopio
Harri Kivelä, Vaasa
Leo Lindstedt, Turku
Harri Sarjanoja, Espoo/Morogoro
Marja-Leena Tihveräinen, Vammala

Varajäsenet

Pauliina Aarnio, Vaasa/Swasimaa
Merja Airinto, Jyväskylä
Kari Lindstedt, Tampere
Kirsi Mankila, Hyvinkää
Pia Mäkelä, Espoo
Georg Pimenoff, Kärppälä
Jorma Tihveräinen, Vammala

Vuoden 2008 jäsenmaksut:

Jäsenjärjestöt 30 €, henkilöjäsenet 20 €, eläkeläiset ja työttömät 10 €, opiskelijat 5 €.

Jäsenmaksu maksetaan Uhusiano r.y:n VSOP:n tilille numero 566006-212195. Merkitse yhteystiedot (osoite ja sähköposti) tiedonanto-osaan tai lähetä ne jäsenkirjurille. Jäseneksi voi liittyä myös Uhusianon kotisivujen kautta osoitteessa www.uhusiano.kopteri.net. Muista ilmoittaa yhteystietosi myös liittyessäsi netissä.

Marja-Liisa Leino, Rantatyöntie 21, 38460 MOUHIJÄRVI. Lisätietoja: 044-354 0635. Järjestön kotisivut: www.uhusiano.kopteri.net.

Uhusiano r.y.

Uhusiano r.y. on aatteellinen yhdistys, jonka tarkoituksena on toimia yhteistyössä kehitysmaiden kansojen kanssa kulttuurien moninaisuuden tuomaa rikkautta vaalien.

Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys tukee sekä taloudellisesti että käytännön työhön osallistumalla kehitysmaissa toimivia ryhmiä, jotka pyrkivät ihmisten elinolosuhteiden pysyvään parantamiseen. Yhdistys pyrkii edistämään tasa-arvoisuuteen perustuvaa kanssakäymistä kehitysmaiden ja Suomen välillä.

Yhdistys pyrkii lisäämään suomalaisten tietoa kehitysmaista sekä vaikuttamaan yleiseen mielipiteeseen, valtiovaltaan ja yksityisiin kansalaisiin vastuuntunnon herättämiseksi käytännön toimintaan kehitysmaiden ongelmien ratkaisemiseksi.

Yhdistys on uskonnollisesti ja puoluepoliittisesti sitoutumaton.

Uhusiano-seminaari 29.–31.8.2008 Kantapään kautta – Ennen ja nyt

Loppukesän perinteikäs seminaari, joka jo melkein kahdenkymmenen vuoden ajan on kerännyt yhteen ainutlaatuisella tavalla kansalaisjärjestöjen, ulkoministeriön ja Kepan suomalaisia ja tansanialaisia edustajia.

Ajankohtaisia asioita on paljon ja isoja. Puhutaan niistä, keskustellaan mieltä vaivaavista asioista ja nautitaan loppukesästä iltanuotiolla. Mitä on hankehallintohierarkia, millaisia asioita siihen kuuluu, miten sen selittää suomeksi, mitä ovat ikkunat, interventio ja muut monimutkaiset byrokratian ilmaisu.

Alustajiksi ja keskustelijoiksi tulee ulkoministeriön, Kepan ja mahdollisesti suurlähetystön edustajia. Keskustelijoista tärkeimmät ovat tietenkin seminaarin osanottajat. Heistä, siis meistä, syntyy tunnelma.

Seminaari pidetään Nurmijärven Klaukkalassa, Holman kurssikeskuksessa. Tarkempaa tietoa ja kuvia kurssikeskuksesta löytyy sivulta www.vantaanseurakunnat.fi.

Tarkempia tietoja seminaarin ohjelmasta, kustannuksista ja muista käytännön asioista löytyy Uhusianon kotisivuilta www.uhusiano.kopteri.net. Tietoja päivitetään sitä mukaa, kun asiat varmistuvat. Ilmoittautumisia vastaanottaa Marja-Liisa Leino, 044-354 0635.